

mijmering / hoekje

Er zat een vrouw op een bankje. 'Hallo', riep ze hard, 'hallo!'. Ik keek om en wilde naar haar toe lopen, maar zag net op tijd dat ze

een telefoon voor haar gezicht hield. Twee minuten later loopt een man me al roepend achterop. Ik kijk welwillend om, altijd klaar om een medemens te woord te staan, maar ook hij was aan 't bellen, de telefoon verstopt in zijn capuchon. En zo kan ik nog wel twintig voorbeelden noemen.

Ben ik nou gek of die kletsmutsen met die mobieltjes? Het leven is overzichtelijk zolang mensen min of meer doen wat je van ze verwacht, maar dat de een na de ander in z'n eentje zit of loopt te praten, en hard ook, want ze moeten je in Uithoorn kunnen horen, daar kan ik toch maar moeilijk aan wennen. De vrouw op het bankje had niks in de gaten, erg slim - lees: zich bewust van haar omgeving - zag ze er ook niet uit. Hetzelfde gold voor de man met capuchon. Beiden kwèkten gewoon door, zonder enig oog voor het feit dat er mensen in de buurt kunnen zijn die zouden kunnen denken dat je het wellicht tegen hun hebt. En ik, ik trap er steeds weer in. Wórden mensen nou echt dommer of denk ik dat alleen maar? Het kan zijn dat ik zelf slimmer word, maar het feit dat dit soort onaangepastheden me steeds vaker opvalt, kan er toch alleen maar op wijzen dat ze toenemen? Hoe vaak ik niet iemand hoor bellen, de telefoon quasi losje in de hand, volume op max, kletsend in een al dan niet verstaanbare taal met iemand die in een al dan niet verstaanbare taal antwoord geeft ... je wilt het niet weten.

En nee, ik wil het echt niet weten! Maar hoe moet ik daarmee omgaan? Want waar blijf ik in een wereld die zich alsmaar meer aan me opdringt, waar dommigheid – lees: lak aan je omgeving en hoe je je daartoe verhoudt - terrein wint en ik me steeds in een verder hoekje moet terugtrekken? Ik vrees het moment waarop de hoekjes óp zijn.